

exekuční. Tento záporný spor o příslušnost vznikl z dvojitosti práva, platného jednak v zemích České a Moravskoslezské, jednak v zemích Slovenské a Podkarpatoruské. Při exekuci na neknihovní pohledávky jest podle § 18 č. 3 ex. ř. exekučním soudem okresní soud, u kterého má dlužník obecný soud ve věcech sporných, což by byl v tomto případě okresní soud v Užhorodě. Podle prvního odstavce § 18 zák. čl. LX z roku 1881, který nebyl změněn zákonem ze dne 19. ledna 1928 čis. 23 Sb. z. a n., jest však v takovém případě exekučním soudem okresní soud, na jehož území má býti exekuce vykonána, což by byl okresní soud ve Slaném, protože podle § 294 třetí odstavce ex. ř. a článku II. § 45(3) zák. čis. 23/1928 jest zabavení pohledávky vykonáno doručením záповědi p o d d l u ž n í k o v i. Oba soudy jsou v tuzemsku, ale žádný z nich není podle práva u něho platného příslušným exekučním soudem. Protože jde o věc, která spadá pod pravomoc tuzemských soudů, ale chybí tu podmínky pro místní příslušnost, bylo použiti předpisu § 28 j. n., což se může státi v mimosporných věcech i z úřadu.

Čís. 11368.

Šlo-li o zásilku v mimosporném řízení (podle nesporného patentu z roku 1854), již nebylo doručiti do vlastních rukou, a nezastihl-li poštovní orgán adresáta doma, ježto byl na letním bytě, a nebylo-li v jeho bytě jiných domácích osob, jimž by byl mohl zásilku podle § 102 c. ř. s. doručiti, měl ji, byla-li mu příjemcova adresa známa, za ním zaslati, pak-li mu nebyla známa, měl sice zásilku uložit na poštovním úřadě, ale měl na dvěře adresátova bytu připevniti písemné oznámení, že ukládá zásilku na poště.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, R II 323/31.)

Do usnesení poručenského soudu, jímž bylo uloženo nemanželskému otci, by platil výživné nemanželskému dítěti, podal nemanželský otec recurs, jež r e k u r s n í s o u d odmítl jako opožděný. D ů v o d y: Usnesení bylo rekurentu doručeno dne 17. srpna 1931 uložením na poštovním úřadě, kdežto recurs byl podán teprve dne 10. září 1931 tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty § 11 nesp. říz., pročež byl jako opožděný odmítnut.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu s příkazem, by dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Jde o doručení usnesení okresního soudu ze dne 8. srpna 1931, v poručenské věci, tedy o usnesení, které podle § 6 nesp. říz. z roku 1854, jehož jest tu použití, nemusilo býti doručeno do vlastních rukou.

Výslechem inž. Františka Z-a a Marie J-ové jest prokázáno, že se stěžovatel v době doručování tohoto usnesení nezdržoval ve svém bytě, nýbrž dlel po celou dobu školních prázdnin se svou rodinou mimo město. Výslechem listonošů Jana D-a a Antonína S-a jest prokázáno, že listonoš Jan D., jemuž doručení usnesení bylo svěřeno, je předal k doručení listonoši Antonínu S-ovi, u něhož stěžovatel se svou rodinou bydlel, a ten prostě uložil zásilku na poště a oznámení o uložení dal stěžovateli do bytu. I kdyby se za to mělo, že bylo přípustné, by listonoš Jan D. předal zásilku listonoši Antonínu S-ovi jako poštovnímu orgánu k doručení stěžovateli, nelze uznati za správný postup, jak si Antonín S. jako poštovní orgán počínal při doručení zásilky s bílým zpátečním lístkem. Nezastihl-li doma stěžovatele, který dlel tehdy se svou rodinou na letním bytě, a nebylo-li snad v jeho bytě jiných domácích osob, kterým by byl mohl zásilku podle § 102 c. ř. s. doručiti, měl ji, byla-li mu adresa stěžovatelova známa, za ním zaslati (§§ 15 (1) a) a 14 (2) a) nařízení ministerstva pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927 čís. 15 otištěného ve Věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1928 čís. 9, str. 184, sdělení čís. 84); pakli mu adresa stěžovatelova nebyla známa, takže zaslání nebylo možné, měl sice zásilku uložiti na poštovním úřadě, poněvadž se doručení nemělo státi do vlastních rukou, ale měl na dvěře stěžovatelova bytu připevniti písemné oznámení, že ji ukládá na poště; pak by bylo bývalo provedeno náhradní doručení tak, jak předpisují § 104 c. ř. s., který platí podle § 88 org. zák. i pro doručování zásilek v řízení nesporném, a §§ 15 (1) b) a 14 1 b) nařízení ministerstva pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927 čís. 15. Ježto listonoš Antonín S. se nezachoval podle těchto předpisů, jest náhradní doručení neplatné a lze proto lhůtu k rekursu počítati teprve ode dne, kdy si stěžovatel vyzvedl zásilku na poště (srov. rozh. čís. 9031 sb. n. s.). Ježto, jak prokázáno, stěžovatel po celé školní prázdniny dlel mimo město, mohl si zásilku na poště vyzvednouti až po svém návratu z prázdnin do města. Tím je osvědčena pravdivost jeho tvrzení, že si zásilku vyzvedl na poště až dne 31. srpna 1931. Od toho dne jest tedy počítati lhůtu rekursní. Ježto stížnost byla dána na poštu 10. září 1931, byla podána podle § 11 nesp. říz. z roku 1854 včas a byla neprávem odmítnuta rekursním soudem jako opožděně podaná.

Čís. 11369.

Otázka, zda bylo manželčino ohrožení (§ 382 čís. 8 ex. ř.) osvědčeno, podléhá přezkumu dovolacího soudu.

Osvědčení jest doličováním pravdy, usnadněným proti důkazu co do míry a co do způsobu provedení, znesnadněným však co do prostředků, jimiž se má státi, zvláště tím, že se k němu nehodí vůbec žádný průvod, jež nelze bez průtahu provést, a že jest veskrze vyloučen důkaz přísežným výslechem stran.

K povolení prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. stačí ohrožení tělesné bezpečnosti manželky při dalším spolužití s manželem.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, R II 423/31.)